

Viborg Landsoverret

Dokumenter i sagen No 361/ 1877 mod Cordt Pedersen

[Oversigtsbilleder](#)

Actor Møller

ctr.

Arrestanten Kort Pedersen Optagen til Kjendelse eller Dom 15 Octbr. 1877

Arrestantsag

Paadømt d. 5' November 1877

Beskr_g tilsendt Thisted Amt den 10' Novbr. 1877 tilligemed Documenterne No 4-7

Documenter

i Sagen No 361/77

Actor Møller

ctr.

Arrestanten Kort Pedersen

1. Stævning
2. Ordre
3. Actors Indlæg
4. Underrets act
1. 5-7, 3de Bilag
2. 8. Defensors Indlæg

Optagen til Kjendelse eller Dom d. 15. Octbr. 1877 Paadømt d 5' November 1877

Aar 1877 Mandagen den 8' October blev d_ Justits__ var mødt hvor da blev foretaget Sagen No 361/1877

Actor Møller

ctr.

Arrestanten Kort Pedersen

For Actor fremlagde Hostrup ved Bay Stævning, Ordre, Indlæg og Sagens Documenter i 4 Stk. Defensor bad om Anstand til næste Ret.

B (?)

1877 den 15 Octbr. Defensor fremlagde Indlæg. For Actor indlod Hostrup ved Bay. Optaget til Kjendelse eller Dom

1877 d 5 Novbr. I Justissecretairens Frav. mødte V.Lund

Justitiarius og øvrige Tilforordnede

I den Kongelige Landsoverret i Viborg

Gjøre vitterligt, at efter Begjæring af Landsoverretsprocurator Cancelliraad Møller som Actor indstævnes herved Herr Landsoverretsprocurator Isaacsen til uden Lavdag at møde her i Landsoverretten paa Domhuset i Viborg Mandagen d. 8de October 1877, Formiddag Kl 9, for at defendere Arrestanten Kort Pedersen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 190, eller dog 186, 280, 230, jfr 45 og 225.

Til Bekræftelse under Rettens Seigl og Justissecretairens Underskrift,

Viborg, d. 6' October 1877, Morville

Fremlagt i Landsoverretten d 8' October 1877.

Morville

Til Overrettens behagelige Foranstaltning undlader Amtet ikke tjenstligt at fremsende forlangte Domsakt i Justitssagen mod Arrestanten Kort Pedersen af Eierslev, hvilken Domsakt er forsynet med Paategning om Indstævning til Overretten.

Thisted Amtshus den 26 Septbr. 1877

P. A. V

Hansen Fm.

Til Den Kongelige Landsoverret i Viborg

Til som Actor for Overretten at udføre denne Sag beskikkes herved Hr. Landsoverretsprocurator Cancelliraad Møller, og som Defensor Hr. Landsoverretsprocurator Lavresen

Sagens Documenter i 4 Stk medfølge,

Viborg den 28' Septbr. 1877

Tang

Fremlagt i Landsoverretten d. 8 Octbr. 1877.

Morville

Til Den Kongelige Landsoverret i Viborg!

Under nærværende for Landsoverretten ifølge Domfældtes Begjæring indankede Sag tiltales Arrestanten Kort Pedersen for Overtrædelse af Straffelovens § 190 eller dog 186, 280, 230 jfr.45, og 225.

Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen Oplyste om Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten, som boede hos sine Forældre i Eierslev, Niels Pedersen Rebslager og Hustru siden sin Løsladelse af Forbedringshuset den 9' October f.A. og var uden Erhverv, havde alt længe besluttet at gjøre Indbrud hos Enken Karen Nielsen i Jordsby, som aldrig har fornærmet ham, for at stjæle og bestemme sig den 15de Januar d. A. om Formiddagen til at iværksætte denne Beslutning den paafølgende Nat. Han forlod derfor den nævnte Dag sine Forældres Huus i Eierslev, efterat have nydt Brændeviin for at faae mere Mod til Gjerningen, og kom til Jordsby omtrent Kl. 5 Eftmiddag. Her besøgte han Forskjellige og nød endeel Spiritus. Kl. omtrent 11 gik han til Karen Nielsens Huus for at forøve Tyveriet, idet han da tillige fattede den bestemte Beslutning, at han, saafremt hun, hvad han ansaae for sandsynligt, skulde vaagne og gjøre Anskrig, vilde myrde hende. Da han vidste, at Indgangsdøren pleiede at være lukket med en Skaadde, gik han hen til en i Husets Lade, som var i samme Længe som Beboelsesleiligheden, anbragt Lem, som sad i Væggen i ringe Afstand fra Jorden og ikke var bestemt til Indgang, slap gennem Lemmen ind i Laden, gennem Stalden, Bryggerset og Kjøkkenet ind i Dagligstuen, hvor Enken laae i sin Seng og sov. Han gik i sine sømbeslaaede Træskoe og uden at iagttage Forsigtighed, hvorfor Enken ogsaa vaagnede og gjorde Anskrig, og han tilføiede hende da med sin ene Træsko nogle meget stærke Slag i Hovedet, saa hun segnede og jamrede sig, hvorefter han trak hende ud på Gulvet med Dynen, hvorpaa hun laa, og hendes Hovedpude. Da han nu begyndte at fortryde sin Gjerning, søgte han at reise hende op; men da hun forekom ham at være meget svag, og nok vilde døe, opgav han dette Forsøg, hvorunder hun kradsede ham i Ansigtet; og besluttede endelig at dræbe Enken, og nedtog en ved Loftsbjælken siddende spids Foldekniv - hvilken Kniv dog ikke med Sikkerhed er godtgjort at være den under Forhørene tilstedeværende -, hvormed han med stor Kraft bibragte hende flere Stik i

Hovedet, og muligen ogsaa paa Brystet. Hun værgede sig med Hænderne, som derfor ogsaa bleve saarede, indtil hun bevidstløs segnede om. Derefter trak han Skufferne af en i Stuen værende Dragkiste ud, men da han Intet deri fandt, der var værd at stjæle, navnlig ikke Penge, opgav han det tilsigtede Tyveri. Han besluttede nu for at skjule Forbrydelsen og give det Udseende af, at Enken var indebrændt, at stikke Ild paa Huset. Da han fandt en Æske Tændstikker paa et Bord i Stuen, afrev han et Par af disse og antændte Sengehalmen under Hovedgjærdet, hvorpaa han først opslængte den blodige Hovedpude for at opbrænde den. Denne Ildspasættelse foretog han i den Hensigt, at Enken, som han saa endnu levede, skulde omkomme ved at indebrænde, hvis hun ikke døde af de hende tilføjede Saar. Derpaa løb han samme Vei, han var kommen, tilbage til Laden, antændte den derværende Fourage med medbragte Tændstikker for at være end mere sikker paa Husets Brand, og undveg gennem Lemmen. Han begav sig derefter til sit Hjem, hvor han ankom mellem Kl. 12 og 1. Hans Forældre vare i Seng, men vaagnede ved hans Komme og talte med ham, og bemærkede de intet Usædvanligt ved hans Adfærd, og navnlig ikke, at han var beskjenket. Han gik derpaa tilsengs. Heller ikke næste Dag mærkedes noget Usædvanligt hos Arrestanten.

Ilden blev imidlertid bemærket, forinden Huset var nedbrændt, og det lykkedes de Tilstedekomne at bringe Enken ud af Huset og at redde en stor Deel af Bohavet, hvorimod Huset nedbrændte. Enken blev bragt til en nærliggende Gaard, hvor hun døde henad Morgenen.

Ved den af Lægerne foretagne Obduktionsforretning og af givne visum repertum er Arrestantens Forklaring end yderligere bestyrket. Ifølge samme er Karen Nielsens Død indtraadt dels ved Blodtab af de mange baade større og mindre Saar, dels ved en ved de stærke Slag frembragt Hjernerystelse samt tildels ved Skræk og Anstrængelse til Forsvar, ligesom samme udtaler, at Muligheden af Selvmord eller uforsætligt Drab er udelukket ved de tilføjede Saar og Contusioners Mængde og Styrke.

Den 17de Januar d. A blev Kort Pedersen anholdt, nægtede vel først at have nogen Deel i de nævnte Forbrydelser, men efterat være fremstillet for Liget af den Myrdede, tilstod han at have deeltaget i Mordet, idet han falskt angav en i Jordsby boende Husmand, Mads Knakkegaard, for at have været den egentlige Hovedmand ved Forbrydelsens Udførelse, saaledes at M. Knakkegaard efter Aftale med Arrestanten skulde have udført Indbrudet og Mordet, Ildebranden og Forsøget paa Tyveriet, omtrent paa den samme Maade, hvorpaa Arrestanten, som anført, har tilstaaet at have udført samme, og at han selv kun paa en mindre virksom Maade havde deeltaget i samme. – Hans Hensigt med den falske Angivelse, som havde tilfølge, at M Knakkegaard sad under Anholdelse i 1 Døgn og muligen kunde have medført Livsstraf for en anden ved at vælte den største Deel af Ansaret og Straffen for Forbrydelsen fra sig og over paa en anden som Hovedmand. Da Mads Knakkegaard imidlertid nægtede al Deel i Gjerningen, og der Intet fremkom imod ham, afgav Kort Pedersen, efter alvorlige Formaninger til Sandhed, Tilstaaelse om alene at have udført Gjerningen, som ovenfor fremstillet.

Det er under Sagen tilstrækkeligt oplyst og af Arrestanten indrømmet, at han vel har nydt en Deel Spiritus den omhandlede Dag og Aften før Forbrydelsens Udøvelse, men kun i ringe Mængde og navnlig

ikke i nogen fuld Tilregnelighed udelukkende Grad, i hvilken Henseende henvises til foruden de udtrykkelig afgivne Forklaringer af Deponenter under Sagen, til hans Fremgangsmaade i det Hele ved og efter Forbrydelsens Udøvelse og hans Erindring af Enkelthederne ved Gjerningen; hvorved dog bemærkes, at Arrestanten i Forhørene d 28de Februar og 17de Marts har modificeret sin Forklaring derhen, at han var beruset, skjøndt ikke i en Tilregnelighed ophævende Grad, da han om Aftenen Kl c. 11 fattede den Beslutning at dræbe Enken.-

Det er endvidere under Sagens Behandling ved Underretten blevet paastaaet, at Arrestanten paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus deels var aandelig svækket, dels undertiden tildeels sindsforvirret.

Hvad det første Punkt angaar, da er det ganske modbevist ved Dommerens og Retsvidnernes Erklæringer i Retsmødet den 28de Februar og Arrestantens egen Erkjendelse samme Dag samt Erklæringen af Lægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus.

Hvad det andet Punkt angaar, da har vel Lægen ved Vridsløselille Forbedringshuus erklæret, at Arrestanten en kort Tid i September Maaned f. A. led af Søvnløshed og var helt urineret om Natten, men hans Tanker i øvrigt klare og Stemningen ikke deprimeret. Halluciationen bestod efter Arrestantens egen Forklaring deri, at han indbildte sig, at hans Stue var opfyldt af Mennesker, som vilde gjøre ham Fortræd, og denne hans Tilstand var formodentlig fremkaldt af hans overdrevne Nydelse af Spiritus et halvt Aar i forveien, efter Lægens Formening. – Lægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvor Arrestanten i den Anledning har været indlagt til Observation, erklærer imidlertid, at Arrestantens ovennævnte Sindstilstand ikke er fremkaldt ved overdreven Nydelse af Spiritus, men snarere ved Afspærringen i Cellen, da den først fremkom efter 4 Maaneders Afspærring i Cellen, og ophørte, da han arbejdede udenfor Cellen, og, erklærer Lægen, at Arrestanten saavel ved Beslutningen om og under Udøvelsen af Forbrydelsen som under Opholdet i Sindssygeanstalten var, og nu for Tiden er fuld tilregnelig.

Førstnævnte Erklæringer ere tiltraadte af det Kongelige Sundhedskollegium. – Ligeledes har vedkommende Læge, der tilsaa Arrestanten under hans Ophold i Arresten, erklæret, at Arrestanten ikke i den Tid har lidt af nogen Sindssvaghed eller Sindsforstyrrelse eller delirium tremens, og at den Søvnløshed og de Syner om Natten, hvorover han klager, ere hidrørende fra ængstende Tanker og Samvittighedsnag. – Heller ikke under Forhørene har han vist Tegn til Aandssvaghed, men tværtimod vist sig mere opvakt end hans Jævnliges pleie at være.

Det maa saaledes ansees for aldeles sikkert, at Arrestanten var fuldt tilregnelig, baade da han besluttede at udføre de her under Sagen omhandlede Gjerninger, og da han udførte dem, - hvad der ogsaa fremgaar af hele hans Fremgangsmaade under og efter deres Udførelse, saaledes hans Gang gennem de forskellige Deelee af Huset, da Indgangsdøren var skaaddet, hans Beslutning at indebrænde Enken for at skjule Forbrydelsen, hans Angivelse af Mads Knakkegaard som den egentlige Hovedmand o.s.v. Da ovenomtalte syner maa være fremkaldte ved den lange indespærring og viste sig i frygt, medens Arrestanten under Forbrydelsens udøvelse viste en modsat Sindstilstand.

At det af Arrestanten forøvede Drab er begaaet med Overlæg, fremgaar klart af Arrestantens Tilstand, her navnlig om Hensigten dermed at skjule Tyveriet, og viser sig end yderligere deri, at han, efter et Øjeblik at have fortrudt og standset det begyndte Drab, paany fattede og udførte Beslutningen at dræbe Enken. – Det er vel fremhævet af Defensor for Underretten, at det er besynderligt, at Arrestanten ikke havde forsynet sig ved noget Vaaben; men dels er det ikke afgjort, at Arrestanten ikke havde Kniv hos sig, da den fundne ikke er bevist at være den, hvormed Drabet er forøvet, dels var det paa den Tid – Klokken over 11 og det Sted, Arrestanten befandt sig, ikke godt muligt for ham at skaffe sig noget Redskab. Desuden er det ikke vanskeligt for et kraftigt Menneske at dræbe en c. 70aarig Kone uden noget farligt dræbende Vaaben.

Den Dræbtes Arvinger have frafaldet Krav paa Erstatning for det brændte Løsøre, hvorimod Arrestanten efter Paastand vil være at dømme til at udrede i Erstatning for det brændte Huus 294 Kr. til Brandforsikringen for Landbygningerne, - og vil han, der er født den 18de December 1856 og ved Viborg Landsoverrettsdom af 27 Marts 1876 for Indbrudstyveri er dømt, til og har udstaaet en Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, nu være ifølge Straffelovens § 190 at straffe paa Livet, hvorved i Henhold til § 62 bortfalder Spørgsmaal om de yderligere Straffe, som Arrestanten har forskyldt ifølge Straffelovens § 225, 230, 2 jfr. 229,4 og 45, 46, samt 280 efter hvilke Straffebestemmelser han ifølge foranstaaende ligeledes er skyldig.

Jeg paastaar derfor, at Underrettsdommen stadfæstes, og at der tilkjendes mig Salair, og indlader hermed Sagen til paakjendelse.

Viborg den 8de October 1877

For Cancelliraad Møller

Hastrup ved Bay

Til Den Kongelige Landsoverret

Som Defensor for Arrestanten Kort Pedersen af Eierslev, der under nærværende Sag tiltales for Mord m.fl. Forbrydelser kan jeg i det Hele henvise til Defensors Indlæg for Underretten, som i alt Væsentligt indeholder en fyldestgørelse Udvikling af de Momenter som kunde tale til Undskyldning eller Forklaring af de af Arrestanten begaaede Forbrydelser. Jeg kan derfor indskrænke mig til at bemærke, at om end Bestemmelsen i Straflo § 38 ifølge de af Lægen paa Sindssygeanstalten i Aarhus og det kongelige Sundhedscollegium afgivne Betænkninger ikke kunne finde Anvendelse, bør dog formentlig Bestemmelsen i Strfls § 39 blive at anvende i ovennævnte Tilfælde, da det ikke vil kunne betvivles, at Arrestanten dengang han begik de Forbrydelser, hvorfor han er sat under Tiltale, og dengang han efter sin egen Forklaring besluttede at dræbe Enken, var under paavirkning af den af ham i rigeligt Maal nydte

Spiritus, og at han derfor maa antages, om han end har været sig selv og sine Handlinger fuldt bevidst, dog maa have savnet den Villiens Frihed og den Evne til at objectivere sig sine Handlinger, som findes hos Personer, hvis Aandsevner befinde sig i Normaltilstand. Hele Fremgangsmaaden ved Udførelsen af Forbrydelserne og den Mangel paa Omsigt og Forsømmelsen hensigtsmæssige Foranstaltninger for at skjule Sporene af dem, som han udviste ved den omhandlede Leilighed synes med Bestemthed at tyde paa, at Arrestanten, der i øvrigt fremstilles som en Person med gode Aandsevner, ikke har været i en saadan upaavirket sjælelig Tilstand som kunde begrunde Anvendelsen af den for almindelige sjælssunde Personer foreskrevne Straf.

Som formildende Omstændigheder skal jeg i øvrigt fremhæve Arrestantens Ungdom og forsømte Opdragelse, hans Hengivenhed for stærke Drikke, som han paa Grund af sin Fattigdom havde Vanskelighed ved at tilfredsstille og endelig den af ham afgivne uforbeholdne Tilstaaelse og udviste Anger over Gjerningen. Da Arrestantens Beslutning om at dræbe Enken ikke var ubetinget, maa jeg antage, at han ikke vil kunne anses efter Strfls § 190, men jeg indstiller ham i øvrigt i Henhold til Foranstaaende til Rettens mildeste Dom. Med disse Bemærkninger samt med paastand om at der tilkjendes mig Salair for Defensoratet indlader jeg Sagen til Paakjendelse.

Viborg den 15 October 1877

Isaacsen ved Rye

Fremlagt i O Retten den 15 October 1877

Morville

[Til forsiden](#)